

Op 2 augustus 2008 word ik neergeschoten. Vervolgens komen mijn vriendin en ik terecht in een wereld die ik niet anders kan omschrijven dan bizar, angstaanjagend en levensbedreigend. Een gekte die nog steeds voortduurt. Ons leven is verscheurd. Dit is nu drie en een half jaar aan de gang, zonder enig uitzicht op verbetering.

2 augustus 2008. In plaats van een gezellige avond met vrienden door te brengen verblijven we onder politiebewaking in een ziekenhuis. Een beetje ongemakkelijk lig ik op een bed. Er loopt een man met een albert heijn tas over de gang. Loos alarm. Maar ook ongeloof en paniek. De volgende dag worden we naar een onderduikadres gebracht. Daar blijven we een dag of tien. Na enige omzwervingen belanden we in een antikraakpand waar we bijna twee jaar onderduiken. Sinds anderhalf jaar wonen we inmiddels op ons 5^e onderduikadres. Nog steeds in angst en nog steeds zonder uitzicht op verbetering van onze bewegingsvrijheid en veiligheid. In tegendeel. Sinds de moordaanslag vind verdere verslactoffering plaats die tot op de dag van vandaag niet is afgenomen.

Verslactoffering. Niet expliciet worden bedreigd betekent niet dat er geen dreiging bestaat. Zeker niet als zich in de tijd dat ik me van geen dreiging bewust was tot twee maal toe een gecoördineerde poging wordt ondernomen mij te vermoorden. Zeker niet als ik sindsdien leef in een context die mij sterk doet denken aan een fatwa. Blaffende honden bijten niet. Er zijn geen honden die naar mij blaffen. Tenminste, niet openlijk.

In het ziekenhuis werd mij verteld dat ik waanzinnig geluk heb gehad. Dit keer wel te verstaan. En wellicht ook de keer dat de nepagent om 11 uur 's avonds voor mijn deur stond. Dat zijn beangstigende gedachten. Hoe "waanzinnig" heb ik straks weer geluk? Vreemd genoeg lijkt de dood aantrekkelijker dan een al dan niet mensonterend bestaan in een rolstoel, om maar eens een moeilijk te onderdrukken gedachte te noemen.

Ik had het over **gekke**. Ik weet eerlijk gezegd geen ander woord om kernachtig samen te vatten wat ons overkomt. Die gekte wordt bovendien niet aflatend gevoed door een keur aan berichten in de nasleep van de moordaanslag. Bijvoorbeeld over feiten die uit het onderzoek naar voren komen. Het voelt heel erg onveilig dat een baken onder mijn auto bleek geplaatst. Het voelt bizar als blijkt dat een eerdere poging tot binnendringen door een nepagent verband houdt met de moordaanslag. Het is uitermate beangstigend om te leren dat er sprake was van een *gecoördineerd* optreden waarbij, naar verluidt, door anderen dan de schutter live verslag werd gedaan. Verschillende mensen moeten mijn (over)lijden wel heel erg graag willen. Kunt u zich voorstellen hoe dat voelt? Het ene moment doe je boodschappen voor een feestje, het volgende moment blijkt dat je al geruime tijd nadrukkelijk en *niet aflatend* naar het leven wordt gestaan. Dat went niet.

Dan zijn er nog de soms aan **karaktermoord** grenzende visies en analyses **op internet** en de kennelijk legale schendingen van mijn privacy in de media. Hoewel de media zich recentelijk op mijn verzoek terughoudend opstellen is veelvuldig genoemd mijn volledige naam, mijn beroep en woonwijk of straatnaam, in de alom als negatief ervaren context van de moordaanslag. Behalve dat dit uitermate ongeborgen voelt belemmert dit vooral mijn bewegingsvrijheid. Zowel privé als maatschappelijk als zakelijk. Google mijn naam en vraag u af of u met mij wenst te worden geassocieerd. Of dat u mij een positie of opdracht in uw bedrijf gunt. Of dat u mij als buurman wilt!? Immers, uw goede naam kan worden geschaad en elk moment kunnen de kogels ook door úw ruiten vliegen, zoals dat op 2 augustus 2008 mijn buurman overkwam.

Ik heb ervaren te worden gemeden en te worden benadeeld door mensen die mijn situatie kenden uit de archieven op internet dan wel in gevallen waarin ik stuntelde met mijn schuilnaam dan wel in gevallen waarin ik mijn identiteit prijs gaf. Welgeteld één positieve ervaring ten spijt hangt de zelfcensuur als een zware wolk over ons bestaan. Onder dergelijke omstandigheden is het voor mij en ook voor mijn vriendin erg moeilijk nieuwe vriendschappen en/of zakelijke relaties aan te gaan. Sociale media zijn voor ons onveilig. Bestaande vriendschappen en relaties worden gehinderd door geheimhouding rond ons gaan en staan. Ik voel mij een paria. En dat houdt niet op.

Ons gevoel voor veiligheid en geborgenheid alsook onze vrijheidsbeleving wordt gaandeweg verder ondermijnd. Het heeft op mij een verlamdend effect mij continu opgejaagd te weten. Er is weinig ruimte voor andere gedachten. Zoals de prooi alert is voor de jager. Of liever gezegd de stroper. Ik ben vogelvrij. Maatschappelijk verkeer zoals Nederlandse burgers normaliter genieten is mij afgenomen. Wij leven in de voortdurende angst voor herkenning en ontdekking, met alle beklemmende en beangstigende gevolgen van dien.

Sinds 2 augustus 2008 worstelen wij met de vraag hoe wij ons leven weer zonder angst te worden vermoord kunnen voortzetten. Daar is bijgekomen een worsteling met een overheid die in onze beleving nog niet voldoende lijkt toegerust om haar burgers in situaties als de onze adequaat te woord dan wel bij te staan, laat staan te beschermen. Het gevoel er nadrukkelijk alléén voor te staan is fnuikend.

Maandag werd ik na mijn getuigenis met zwaailicht en sirene de stad uitgelood. De goede zorgen van de teams van Jaap en Erwin konden echter niet verhinderen dat ik werd geraakt. Niet door kogels. Wel door eenzaamheid achter de geblindeerde ramen van een door de samenleving laverend voertuig. Mijn leven.

Dank voor uw aandacht.